

ĐỖ QUANG LƯU

CÂU CHUYỆN CHÚ THỎ RỪNG

M. ĐỒNG

BÁC VOI CỘ HIỀN LẠNH

Một hôm Thỏ rừng đang dạo chơi. Nhác trông thấy bác Voi cộ, Thỏ rừng chợt kêu lên:

— Ô, bác Voi cộ, sao trông bác có vẻ rầu rĩ đến thế?

Voi cộ buồn rầu trả lời:

— Chú em thân mến ơi, tôi buồn lắm ! Hôm qua, tôi gặp gã Hùm xám, hân chồn vồn mắt trước mặt sau như có ý muốn ăn thịt tôi. Tôi vội chuồn cho nhanh. Tôi lo quá, chẳng biết làm thế nào cho thoát tay hân bây giờ. Hân là chúa tể khu rừng này, khét tiếng hung dữ, chú còn lạ gì !

Thỏ rừng ngẫm nghĩ rồi đáp:

— Ô, tưởng gì chứ nếu chỉ có thế, bác đừng sợ. Bác cứ yên tâm. Tôi sẽ có cách giúp bác thoát khỏi tai họa.

Nghe thấy thế, Voi cộ mừng rỡ vội nói:

— Ô, thế thì tốt quá, tôi sẽ giúp chú bất cứ việc gì chú cần đến tôi. Anh em ta hoạn nạn có nhau nhé!

Thỏ rừng cũng vui vẻ hẹn với Voi cộ:

— Ngày mai bác đèn chỗ tôi. Còn bây giờ thì bác cứ yên lòng về nhà nghỉ ngơi đi, đừng lo buồn gì nữa.

Hôm sau Voi cộ đèn gặp Thỏ rừng. Thỏ rừng bèn trèo lên lưng Voi cộ, tay cầm một chiếc gậy tre gộc. Thỏ dẫn :

— Khi tôi đập gậy vào bên trái bác, lập tức bác quay đầu sang phía trái, nếu tôi đập gậy vào bên phải, lập tức bác lại quay đầu sang phía phải nhé.

Voi cộ nhận lời.

Đi được một quãng khá xa vào sâu trong rừng, thoáng thấy bóng Hùm xám đang ngồi rình trong bụi rậm phía trước, Thỏ rừng giả tảng như không trông thấy hân. Thỏ dang tay đập hết bên trái lại đèn bên phải ngang lưng Voi cộ. Voi cộ hết quay đầu sang trái lại quay sang phải theo hiệu lệnh của Thỏ rừng.

Chốc chốc, Thỏ rừng lại quát to :

— Cứ tiền lên, tiền lên ! Kê nào dám đụng đèn Voi cộ của ta thì gậy thần này sẽ đập nát sọ nó ra ngay lập tức ! Tiền lên !

Hùm xám thoáng trông thấy và nghe thấy thê bỗng giật mình kinh ngạc, bụng bảo dạ :

— Ô, cái con vật gì bé tí xiu như vậy mà lại bắt được cả lão Voi cộ to xác đèn thê nhi !... Ủ, chúng nó mà trông thấy mình thì nguy to mất !

Thê là Hùm xám chột dạ vội lùi vào thật sâu trong rừng để đi kiếm mối chỗ khác.

THỎ RỪNG VÀ CÁ SẪU

Một hôm, Thỏ rừng muốn vượt qua một khúc sông rộng mênh mông, nhưng một mình không làm gì được. Thoáng trông thấy cái đầu gã Cá Sấu đang ngoi ngoi trên mặt nước, Thỏ rừng nghĩ bụng : « Ta phải dùng mẹo đánh lừa Cá Sấu để hân chở ta sang sông thì mới yên ổn được. Nếu không, thằng cha độc ác và xấu bụng này chẳng tha ai bao giờ đâu ! Hân là chúa tể khét tiếng hung dữ ở con sông này mà ! »

Nghĩ vậy, Thỏ bèn đèn sát bờ sông gọi to :

— Ô, ông anh đây à ! Bờ sông bên này chẳng còn tí cỏ non nào để chén cả. Ông anh hãy thương tình chở giúp tớ sang sông nhé. Tớ biết ở bên kia có một vùng bãi rộng có cỏ ngọt như đường và cả đèn bùn nước quanh đó cũng ngọt lịm đi cơ, ông anh ạ ! Được đèn đầy vùng vậy, ông anh sẽ thích mê đi đây !

Nghe Thỏ nói vậy, Cá Sấu hí hửng đáp :

— Ôi, nếu anh bạn vui lòng dẫn tớ đèn chỗ ấy có nước ngọt như đường và cả đèn lầy cũng ngọt lịm đi như thê thì tớ khoái lắm. Và tớ cũng chẳng bao giờ quên tâm lòng tốt của anh bạn đâu !

Thỏ mừng thắm liến nói ngay :

— Ô, nếu vậy còn gì bằng, ta đi đi thôi !

Cá Sấu sột sắng cho Thỏ rừng trèo lên
anh chàng sang bờ sông

Thỏ rừng thấy da lưng Cá Sấu sần sùi bẩn thỉu trông
tôm quá, bèn kiếm một tẩu lá chuối phủ lên trên rồi mới
ngồi. Cá Sấu lầy lăm lã liền hỏi:

— Sao anh bạn lại đắp cái lá gì lên lưng tớ thế?

Thỏ rừng đáp:

— À, tại đôi móng của tớ không được sạch lắm, sợ
lầm bẩn cả lưng ông anh đây!

Cá Sấu bèn chờ luôn Thỏ rừng qua sông rồi định
bò lê theo sau. Thỏ rừng chợt nhún vai:

— Ông anh tham ăn và ngốc nghếch quá đây! Trên
trái đất này, kiếm đâu ra cho ông anh được nơi nào lại
có sẵn nước ngọt như đường và cả đền bùn lầy cũng
ngọt lịm đi nữa cơ chứ! Hãy gắng mà đợi, ông anh ạ!
Tớ phải đi kiếm tí cỏ non đã, đói bụng rồi!

Nói xong, Thỏ nhảy tót ngay vào cánh rừng gần đây.

III

BÁC DÊ LÒA CHẤT PHÁC

Bữa hôm đó, Thỏ rừng đói bụng mò vào khu vườn
chuối. Thề là chú bị mắc vào cái bẫy thòng lọng của lão
chủ vườn keo kiệt. Hoảng quá, Thỏ tưởng như mình
sắp chết đến nơi. Nằm sõng soài, chân duỗi thẳng, chú
giả tảng như đã ngoẻo.

Lão chủ vườn đi tới, trông thấy tường Thỏ rừng đã nghèo thực liền giễu chú:

— Ô, chú Thỏ nhóc ! Chú mò đèn đây làm gì thê ? Từ nay thì hết ăn chuối, chén rau của lão nữa nhé !

Thê rồi lão ta xách tai Thỏ rừng đem vào trong bếp, bảo vợ chạy kiếm đồ gia vị để ướp thịt Thỏ. Sai vợ đi rồi, lão quăng ngay xác Thỏ rừng vào một xô bếp. Nhanh như chớp, Thỏ rừng vùng bật dậy lao thẳng ra ngoài. Lão chủ vườn giật mình cầm luôn chiếc gậy quăng mạnh theo làm Thỏ suýt nữa thì què cẳng. Bị thương nặng một chân nhưng Thỏ rừng cũng gắng sức chạy trốn.

Tới bìa rừng, Thỏ gặp bác Dê lừa đang mò mẫm đi kiếm ăn một mình, mắt gần như không trông thấy gì nữa. Thỏ liền bảo :

— Này, bác Dê lừa ơi, tôi thì có một chân sắp què, bác thì lừa rồi. Chúng ta hãy kết nghĩa làm anh em để cùng nhau đi kiếm ăn đi.

Dê lừa hướng cặp mắt đục gấn trắng xóa về phía Thỏ rừng và hỏi:

— Anh em mình làm cách gì mà giúp nhau được hờ chú ?

Thỏ rừng vui vẻ đáp :

— À, có khó gì đâu, nếu bác với tôi cùng đồng lòng chung sức với nhau.

Dê lừa gật gật đầu:

— Ừ, anh em mình có làm hại gì nhau xưa nay đâu mà chẳng đồng lòng chung sức được. Nhưng giúp nhau như thế nào, chú cứ nói đi!

Thỏ rừng tươi cười giảng giải:

— Này nhé, tôi bị què một chân nhưng đôi mắt rất tinh, tai lại thính. Bác tuy lòa rồi nhưng chân bác lại khỏe, sừng bác thì mạnh. Bác để tôi ngồi trên lưng, cũng chẳng nặng cho bác là bao đâu, tôi sẽ dẫn đường cho bác đi, chúng ta cùng lo kiếm ăn và cùng đùm bọc lẫn nhau, thế có được không bác?

Nghe Thỏ rừng nói, Dê lòa như sáng hân mắt ra, bèn mừng rỡ nhận lời ngay. Thế là đôi bạn một già một trẻ đưa nhau đi kiếm cỏ ăn ở ven rừng.

ĐANG ĐỜI MỤ KHÍ ĐỘC!

Một hôm, Hùm xám đang kiếm ăn trong rừng, chợt trông thấy Dê lòa đi tới, cõng Thỏ rừng trên lưng. Hùm xám đảo mắt lia lịa, xem chừng muốn ăn thịt bác Dê lòa béo xụ. Thỏ rừng tinh mắt đoán biết vậy liền nói nhỏ với Dê lòa:

— Bác cẩn thận nhé! Hùm xám muốn vỗ anh em mình đây!

Dê lòa mắt mờ không trông thấy rõ Hùm xám bỗng sợ cuống lên và cầu cứu Thỏ rừng:

— Ôi! Làm sao bây giờ? Chú cứu tôi với, cứu tôi với!

Thỏ rừng ôn tồn nói:

— Bác cứ bình tĩnh, tôi khắc có cách. Anh em mình hoạn nạn có nhau mà!

Nói rồi, Thỏ rừng dong dạc cắt to giọng như phán bảo Dê lòa:

— Ta đã bắt được năm con cọp tướng để lột da làm thảm lót nền nhà. Ta còn phải bắt thêm một con thứ sáu thật to xác nữa để lột da mới có đủ sáu tấm da cọp lót nền nhà. Nhà người cứ tiếp tục rước ta đi khắp cánh rừng này, ta mà vớ được chú cọp thứ sáu thì ta sẽ lột xác hẳn ngay lập tức, mà nhà người cũng sẽ được thưởng thêm một cái lưỡi cọp thứ sáu nữa để đem về nhà mà nhắm rượu.

Hùm xám từ đằng xa nghe thấy vậy bỗng hoảng vía cầm đầu bỏ chạy. Đang chạy thục mạng thì gặp mụ Khí độc. Vồn tính hay xun xoe nịnh nọt Hùm xám, mụ ta gọi giạt giọng:

— Ôi! Ông anh chúa tể muôn loài giàu lòng từ bi bác ái ơi! Ông anh chạy đâu mà vội vã vậy?

Hùm xám chợt dừng lại, hớn hén nói:

— Tớ vừa mới gặp con vật đã cưỡi trên lưng lão Voi cộ bữa nọ. Nó bé tí xiu. Nó cũng có bốn chân và hai mắt như mọi con vật khác. Nhưng tai thì dài và dựng đứng lên. Nó cưỡi trên lưng gã Dê béo và nói với gã: « Ta đã bắt được năm con cọp tướng để lột da làm thảm lót nền nhà! » Nó lại bảo là nếu nó vớ được một con cọp nữa thì nó sẽ lột xác ngay để có đủ sáu tấm da cọp. Vì thế tớ hoảng quá bèn bỏ chạy hút chết!

Khi độc làm ra vẻ cứng cỏi nói với Hùm xám :

— Bác hãy dẫn em tới đó để em thử nhìn tận mắt con vật hỗn xược ấy xem nó ra sao.

Hùm xám lắc đầu luôn một chập:

— Không, không, ta sợ lắm!

Mụ khi độc được thể lại xun xoe :

— Bác đừng sợ. Bác cứ để em tính chuyện với hăn cho. Em sẽ tóm cổ con nhãi ấy và xé xác nó ra làm trăm mảnh cho mà xem.

Hùm xám vẫn chưa hết sợ :

— Mụ khi già ơi, rồi mụ hoảng lên mụ sẽ bỏ rơi ta cho con nhãi ấy nó xé thịt lột da ta ra cho mà xem.

Khi độc lại nói cứng :

Nếu bác chưa tin em, còn ngại ngần điều đó thì bác với em cùng buộc chặt hai cái đuôi của chúng mình vào với nhau, như vậy em còn bỏ rơi bác làm sao được !

Thế là Khi độc và Hùm xám thắt đuôi vào nhau thật chặt, rồi quay trở lại chỗ Thỏ rừng và Dê lừa đang đứng gặm cỏ.

Thỏ rừng tinh mắt trông thấy ngay gã Hùm xám và mụ Khi độc đã cột đuôi vào nhau liền đồng dặc nói :

— Ê ! Ê ! Mụ khi độc ! Bữa trước mụ đã trốn thoát khỏi tay ta phải không ? Ta đã đi lùng bắt mụ khắp rừng mà không thấy mụ đâu. Bữa này mụ đã biết điều đem đèn đuốc tội ta một chú cọp kénh để ta lột da làm thảm lót nền, nhà phải không ? Thế thì tốt lắm, ta sẽ tha tội chết cho mụ ! Nào, dẫn chú cọp kénh ấy lại đây!

Vừa nghe thầy Thỏ rừng truyền cái lệnh khủng khiếp ấy ra, Hùm xám hồn vía lên mây, ba chân bốn cẳng lao mình chạy như bay, kéo lê theo đằng sau mụ Khi độc không tài nào chạy thi kịp với gã. Hùm xám chạy đã gần kiệt sức, dừng bước quay lại thầy mụ Khi độc đang nhe bộ răng trắng nhớn ra như giễu gã ta nhút nhát thì tức giận nói :

— Ôi chao ! Mụ khi già ! Ta thì sợ mệt mệt đi, chạy thầy ông bà ông vải, vậy mà mụ vẫn cười cợt khoái chí đến thế cơ à ? Ta không còn sức đâu mà tha mụ đi được nữa đâu ! Mụ chạy tròn lầy một mình thôi !

Gã chẳng hề biết rằng mụ Khi độc đã chết hẳn rồi từ lúc nào rồi chẳng qua vì cái bệnh xun xoe phình nịnh của mụ !

V

BÁO ĐEN VÀ... BÁO THỌ

Thỏ rừng không sao quên được mối hận đời với Báo đen. Bữa trưa hôm ấy, Thỏ rừng đi cùng với Cây hương đèn thăm cô Hươu Báo bị ốm đã hơn một tuần. Đi đến khúc đường ngoặt gần cuối rừng thì bỗng nhiên... « huych !! »... như có một tảng đá nặng từ trên trời rơi

xuống, tiếp theo là tiếng rú hã hũng của Cây hương. Thỏ rừng đi sau chỉ kịp thấy thoáng một cái, bóng gã Báo đen từ trên cây dẽ già lao xuống quắp được mồi và phóng đi mất. May quá, Thỏ rừng đi sau một quãng nên thoát nạn. Nhưng còn anh bạn Cây hương khờ khạo ! Thôi từ nay mất một người bạn láng giềng khi tối lửa tắt đèn gần bó với nhau đã bao năm nay ! Thỏ rừng băng khuâng day dứt, càng nhớ bạn càng căm giận gã báo đen độc ác ! Ừ, gã hèn hạ này chuyên ngồi rình trên cây dẽ già để chộp mồi ở cái nẻo đường ngoặt ấy từ lâu rồi. Một vài bạn Thỏ rừng cũng đã suýt chết với gã, thế mà hôm ấy làm sao vui câu chuyện với Cây hương lại quên khuấy đi mất không cảnh giác với gã ! Phải có cách nào trả thù cho bạn mới yên lòng được !...

Đã hai ba hôm rồi, trưa nào Thỏ rừng cũng ghéu ghéu ngồi trên lưng bác Voi cộ hiền lành đi dạo qua khúc đường ngoặt ấy. Thế mà Báo đen ngồi thu mình trên cây dẽ già vẫn lặng thinh. Chừng như gã cũng chờn chờn cái vòi không lồ của bác Voi cộ, mặc dầu lâu nay xem ra gã cũng thềm chén thịt Thỏ rừng lắm đấy. Nhưng bữa nay đã thấy cái mồi trông ngon ơ quá ! Trưa hè nóng bức, bác Voi cộ vừa đi chậm rãi từng bước vừa như ngủ gà ngủ gật. Còn Thỏ rừng thì ngồi bó gối lim dim đôi mắt xem chừng cũng mỏi mệt, chẳng thiết gì ngó trời ngó đất cả. Dịp may đã tới !... Bộp !! Báo đen lao vọt từ cây dẽ xuống lưng bác Voi cộ để chộp mồi. Nhưng... « bịch » một cái... gã bỗng lăn quay lơ ngay xuống chân bác Voi cộ vì vô trượt con mồi ! Thế là lập tức « huych » một cái... gã rú lên kinh hồn rồi hoảng hốt cầm đầu bỏ chạy, lê một

cái chân què. Bác Voi cộ đã co cẳng to bằng cái cột nhà dận cho một nhát trời giáng trúng chân sau của gã. Còn phúc tổ cho gã là không trúng vào đầu và bác chưa kịp hươ vòi lên thì gã đã chuồn mất. Thì ra Thỏ rừng và bác Voi cộ đâu có ngủ gật ! Vừa thoáng thấy Báo đen nhào xuống, Thỏ rừng vọt mình xuống đất lăn tròn một vòng chui tọt qua bụng bác Voi cộ sang phía bên kia. Còn gã thì trượt chân lăn « uych » cả cái thân nặng hàng tạ xuống đất theo sau Thỏ rừng. Và bác Voi cộ chỉ chờ có thế ! Cũng từ đó, gã Báo đen được mang thêm cái tên mới là... Báo thọt !

VI

VĂN GÃ CÁ SẤU THAM ĂN

Sau bữa thoát nạn Hùm xám, Thỏ rừng và Dê bàn tính với nhau :

— Anh em mình chẳng thể sống yên ổn ở cánh rừng này được, e có bữa lại chạm trán gã Hùm xám và mụ Khi già khét tiếng hung ác và thâm độc, biết đâu chả có lúc không kịp trở tay đối phó với chúng thì nguy tai ! Chúng ta đành cứ lánh đi chỗ khác ít lâu xem sao !

Đôi bạn kết nghĩa một già một trẻ đi tới bờ sông và rủ nhau tìm cách sang sông. Thỏ rừng lại thoáng thấy chiếc đẩu Cá Sấu góm ghiếc đang ngoi ngoi trên mặt nước gần bờ. Thỏ bèn lên tiếng :

— Ôi, ông anh Cá Sấu ơi, ông anh vui lòng chở tớ sang bên kia sông. Lần này tớ sẽ biếu ngay tại chỗ gã Dê béo mù lòa cả hai mắt này để ông anh nhâm nháp cho khoái miệng !

Cá Sấu nghe tiếng Thỏ rừng gọi chợt nhớ lại lần trước bị Thỏ đánh lừa bèn chực nổi xung lên. Nhưng ngó thấy có chú Dê béo mập đang rúc Thỏ trên lưng thật thì gã lại hí hửng mừng thầm. Gã liền bụng bảo dạ : « Chuyện này ta được chén thịt dê béo thật rồi ! Thề thì khoái lắm ! Nếu không thì ta sẽ chop luôn chú Thỏ nhai vào miệng cũng ngon ăn chán ! Lần này hân chạy đâu cho thoát ! ».

Thề là Cá Sấu giục Thỏ rừng :

— Nào đi đi thôi !

Thỏ rừng và Dê lòa cùng trèo lên lưng Cá Sấu. Bơi sang đến bờ sông bên kia, Cá Sấu nói :

— Nào, anh bạn đã hứa cho tớ gã Dê béo này. Anh bạn lên bờ đi, để gã lại cho tớ chén.

Thỏ rừng vội đáp :

— Được thôi mà ! Phần của ông anh đây ! Gã mù lòa cả hai mắt thế này thì chạy đâu được ! Nhưng ông anh ơi, tớ bị què mất một chân đây này ! Tớ trèo lên bờ làm sao được. Ông anh hãy vui lòng để gã Dê béo

này cũng tớ lên bờ đã. Sau đó, tớ sẽ xua gã xuống cho ông anh xơi thịt.

Cá Sấu đành để cho Dê lòa cũng Thỏ rừng lên bờ. Hai anh bạn liền lúi cho mau vào bãi cỏ rậm. Chờ lâu không thấy Dê lòa bị xua trở xuống. Cá Sấu tức giận lắm bầm một mình :

— Gã Thỏ nhãi lại đánh lừa ta rồi ! Lần sau ta quyết nhai xương chính hân cho hả cơn giận.

CÁI ĐUÔI CỦA LÃO SÓI GIÀ

Thỏ rừng vẫn còn cảm tức vì bữa trước đang mài gặm cỏ non với bác Dê lừa bỗng bị lão Sói già chạy qua vụt trộm cho một đuôi đau điếng. Bác Dê lừa chưa kịp giương đôi sừng nhọn hoắt ra thì lão đã chuồn mất. Hừ, lão cầy có cái đuôi to và rậm mà !

Đang nghĩ kẻ cho Sói già một bài học nhớ đời thì... ô kìa ! Đúng lão kia rồi, lão đang làm gì vậy ?

Thỏ rừng lén nhẹ tới gần thấy Sói già đang húc một khúc gỗ lăn trên đường. Hết húc bằng đầu lại lấy chân hì hục đẩy mà khúc gỗ cứ lăn vòng vèo. Lúc thì rúc vào bờ vào bụi, có lúc nó lại văng vào gốc cây. Thỏ rừng nhót lên bụi rậm gần đấy xem, bỗng nảy ra một kế, bèn cười âm thầm :

— Ôi ! Ông bạn làm gì mà vất vả thế ?

Sói già giật mình ngẩng đầu lên lau cái trán đầy mồ hôi dính lẫn cả máu, rồi đáp :

— À, anh bạn trẻ đây à ! Tớ khuôn khúc gỗ này về xẻ ra quây ổ lót cho vợ sắp đẻ. Anh bạn trẻ giúp tớ một tay có được không ?

Thỏ rừng nhảy tót ngay xuống, sột sắng nói :

— Được thôi ! Nhưng cần gì phải phí sức mà vất vả như vậy ? Khúc gỗ vừa dài vừa nặng mà ông bạn cứ húc với đẩy lăn chiêng đi như thế thì về đền nhà bà ấy đẻ xong mắt rồi còn gì !

Sói già giương cặp mắt ti hí nhưng sắc như dao hời Thỏ rừng :

— Thề thì làm thề nào bây giờ ? Nghe đồn anh bạn nhiều mưu lắm kẻ tinh ranh lắm, có cách gì giúp lão không ?

Thỏ rừng ngẫm nghĩ rồi nói :

— Có khó gì ! Cái đuôi ông bạn to và khỏe thề kia thì để làm gì mà không dùng tới nó ? Lấy dây leo trói khúc gỗ lại rồi cột vào đuôi ông bạn mà kéo đi thì mấy lúc mà chẳng về tới nhà, lại chẳng phải brou đầu sứt căng gì cả !

Sói già mừng rỡ kiểm dây leo trói khúc gỗ lại rồi nhờ Thỏ rừng buộc thật chặt đầu sợi dây vào đuôi mình để kéo. Xong xuôi đầu dây, lão gò lưng ra kéo. Mới được dăm bước, cái đuôi lão bỗng đứt rời ngay khỏi đôi móng béo ụ của lão. Thề là lão nổi xung lên vì vừa bị đau điếng người vừa bị cụt đuôi. Không ngờ sự thế lại xảy ra quá nhanh như vậy, Thỏ rừng vội bỏ chạy, nhưng lão Sói đuổi theo tóm được ngay. Lão xách tai Thỏ lên và nhe hàm răng nhọn hoắt nạt nộ :

— Phen này tao ăn thịt mày cho coi, con ạ !

Thỏ rừng vội nhỏ nhẹ đáp :

— Đừng vội giận, ông anh ơi ! Tại ông anh tham khúc gỗ quá to quá nặng đây ! Phải biết lượng sức chứ ! Nhưng thôi, lo gì, tớ sẽ dẫn ông anh đến bác thợ rèn đầu rừng. Bác ta sẽ lắp lại cái đuôi cho ông anh. Bác này khéo tay khéo chân có tiếng, cái đuôi ông anh sẽ đẹp hơn trước gấp bội, về nhà vợ ông sẽ khen nức khen nở cho mà xem.

Sói già tuy già nhưng vẫn ưa làm đom, nghe thầy thề bỗng xuôi tai. Thề là cả hai dẫn nhau đến bác thợ rèn. Thỏ rừng nói với bác :

— Ông anh ơi, hãy thương tình lắp lại hộ cái đuôi xinh đẹp cho ông bạn già của tôi. Chiều nay tôi kiếm ít rau tươi cho ông bạn nấu canh ăn cho mát ruột.

Bác thợ rèn liền nung đỏ một thanh sắt cho đến lúc nó chói sáng như than trong lò, rồi nhấc chiếc đuôi của lão Sói lên định gắn nó lại như cũ. Nhưng thanh sắt đỏ chói làm cho đôi móng lão Sói cháy xèo xèo, chảy lênh láng cả mỡ ra. Sói già bắt chợt bị bỏng như xé da xé thịt vội cầm cổ chạy thẳng một mạch vào rừng, đành để lại cái đuôi đang cháy xém ầy.

VIII

CÂU CHUYỆN HAI CHỦ NAI BỊ HUN KHỎI

Thỏ rừng đang vừa đi vừa khoái chí về việc cả khu rừng kháo nhau chuyện mụ Khi độc bị vỡ sọ đã chết nhân xằng còn bị gã Hùm xám nổi xung vả cho nát mặt ra về cái tội đã nghèo rồi còn dám nhe răng cười giễu hân. Thật là đáng đời cho con mụ Khi già hiêm độc ! Còn gã Hùm xám khét tiếng hung ác nữa ! Thề nào cũng có phen !

Thỏ rừng vừa nghĩ tới gã bỗng giật thót mình vì thoáng trông thấy Hùm xám đang ngồi lù lù trong đám bụi rậm ngay trước mặt. Suýt nữa quá chân một chút có lẽ gã đã cho mình vào bụng rồi ! Hắn là gã đang rình mồi. Chợt Hùm xám đứng dậy rời khỏi chỗ nấp, tiến lại một cái cửa hang bên sườn núi cách đó chừng hai chục thước. Gã đi đi lại lại ngoài cửa hang, đôi mắt nghiêng ngó nhìn hau háu vào trong hang. Rồi gã lại lặng lẽ quay về chỗ nấp ban nãy để ngồi rình.

Thỏ rừng chợt hiểu ngay là sắp có chuyện chẳng lành cho kẻ nào đang trốn trong hang đá. Dù là kẻ nào đi chẳng nữa thì ngoài cái bọn Hùm xám, Cá Sấu, Khi độc, Báo thọt, Sói già ra... ở khu rừng này ai cũng là đáng thương cả. Có cách gì cứu họ không nhỉ ? Ngẫm nghĩ một lát, Thỏ rừng chợt leo lên một cành cây cao và gọi với xuống :

— Này, Hùm xám, anh bạn đang làm gì ở đây thê ?

Hùm xám giật mình nhìn lên... A... thì ra lại vẫn cái thằng nhãi tí xiu mà tinh quái gớm ghê này ! Bầy lâu nay cả khu rừng này chỉ có hắn là hay gây rắc rối lại dám đe dọa cả mình thôi ! Phải cẩn thận với hắn mới được ! Khéo hắn đòi lột da mình như bữa trước thì nguy to ! Hùm xám đành giả tảng vốn vã để cầu hòa :

— Ôi, anh bạn đây à, may quá ! Chẳng giàu gì anh bạn, tớ đang đói bụng đi tới đây, tưởng vớ được hai chú nai tơ, chúng lại chui tọt ngay vào trong cái hang khồn kiếp này mất ! Tớ ngồi rình đã khá lâu mà sao chúng cứ chết gí ở trong đó mãi ! Tớ định chui vào hang quắp chúng ra mà chui không lọt ! Anh bạn có phép lạ gì giúp

tớ bắt chúng phải ra nộp mạng cho tớ được không ? Tớ cam đoan là sẽ ăn ở tử tế và kết nghĩa anh em lâu dài với anh bạn như lão Voi cộ ấy mà !

Thỏ rừng thấy đã có cơ hội tốt bèn gật đầu nói :

— Ô, tưởng gì chứ giúp anh bạn cái việc vặt ấy thì khó gì ! Anh bạn mà cứ ngồi rình đó thì đèn tắt chúng cũng chẳng chịu ra nộp mạng đâu ! Bởi vì anh bạn có biết không, cứ đánh hơi thấy cái mùi hôi thối ghê tởm của anh bạn thì chúng thà chịu chết khô trong cái xó hang ấy còn hơn là chui ra để anh bạn xé xác nhai xương chúng nó !

Hùm xám bỗng thộn mặt ra hỏi :

— Thề thì tớ phải làm gì bây giờ, anh bạn ?

Thỏ rừng liền tỏ vẻ sốt sắng bày cách cho Hùm xám :

— Anh bạn hãy chịu khó chắt rơm rạ ở gần cửa hang mà đột rồi quật khói vào trong hang như người ta hun chuột ấy ! Bị sặc khói và ngạt hơi thì gan mấy chúng cũng phải chui ra tức khắc. Sẵn đồng lửa, ta thui chúng liền, thề là có thịt nai nướng ăn có sướng miệng hơn không ? Chứ cứ quen thói ăn sống nuốt tươi như anh bạn ấy thì đèn hơi thở cũng hôi thối nóng nực lên, còn ma nào dám đèn gần cho mà chộp nữa !

Hùm xám nghe Thỏ rừng nói thì gật gật gù gù, rồi chợt hỏi :

— Thề kiếm đâu ra rơm rạ bây giờ hả anh bạn ?

Thỏ rừng lại mách kẻ :

— Chẳng khó đâu, tớ sẽ dẫn anh bạn tới chỗ có rơm có rạ hẳn hoi, anh bạn chỉ việc công về một ôm tương là đủ.

Hùm xám lại hỏi :

— Thề có xa không ? Mà ngộ nhớ trong lúc tớ đi kiếm rạ, chúng nó chuồn mất thì sao ?

Thỏ rừng cười nhạt, trả lời :

— Xa thì có xa, chứ ở trong rừng thì một cái cuồng rạ cũng chẳng có đâu ! Phải phóng nước đại ấy, anh bạn ạ. Nhưng với sức chạy như gió của anh bạn thì chỉ một loáng thôi. Còn như sợ chúng nó chuồn mất thì anh bạn chịu khó vắn tảng đá tướng đặng kia chặn ngay cửa hang lại, có đèn mười chú nai nhóc cũng chẳng ăn rạ nổi !

Dàn xếp mọi việc xong xuôi, Thỏ rừng từ trên cây nhảy tót xuống cưỡi lên lưng Hùm xám dẫn hân đến cánh ruộng khô đầy rạ ở khá xa khu rừng. Chặt rạ lên lưng Hùm xám rồi, Thỏ rừng lại nhảy tót lên ngồi trên đồng rạ để Hùm xám phóng trở lại rừng. Vừa đi được một quãng, Thỏ rừng chợt lấy ra hai hòn đá sỏi đem cọ sát mãi vào nhau. Nghe thấy tiếng sỏi lạch cạch cạch, Hùm xám vội hỏi :

— Tiếng gì kêu thề, anh bạn ?

Thỏ rừng bèn đáp :

— À, tại anh bạn phóng nhanh quá, đường lại xóc, làm cho hai hàm răng tớ va vào nhau đấy !

Vừa lúc đó, lửa tóe ra từ hai viên đá sỏi, rạ khô bỗng bốc cháy. Đèn khi Hùm xám cảm thấy nóng rất trên lưng chợt dừng lại thì lửa đã bén khắp bộ lông rậm rì của hân. Hoảng quá, hân lăn lộn trên đường và kêu rống lên như bị chọc tiết. Thỏ rừng đã nhót xuống đường từ lúc nào rồi, bây giờ cũng chạy tót lại giả bộ giúp đỡ Hùm xám dập tắt ngọn lửa quanh mình. Nhưng bộ lông oai vệ của ông chúa sơn lâm đã bị cháy trụi và trông

hắn lúc này chỉ còn giống một chú lợn quay. Thỏ rừng làm bộ an ủi hắn :

— Anh bạn ơi, tại anh bạn phóng nhanh quá, mình mấy nóng ran lên kinh khủng đến nỗi bốc thành lửa cháy bém cả đồng rạ, suýt nữa tớ cũng bị chết thiêu trên lưng anh bạn đây ! Thôi đành chờ ít lâu bộ lông mới sẽ mọc lên, chắc là sẽ đẹp hơn bộ cánh cũ kỹ hôi hám này nhiều !

Hùm xám nhúc nhồi khắp mình mẩy vì bị bỏng nặng, không thiết nghe mà cũng chẳng thiết nói năng chi nữa, đành thui thủi một mình phóng vội trở về hang sâu của hắn để an cho vết thương chóng lành. Còn Thỏ rừng cũng chạy tốt đi tìm bác Voi cộ nhờ bác cuốn vùi bê vút tảng đá học lấp cửa hang ban nãy đi để giải thoát cho hai chú nai tơ vẫn còn đang run rẩy núp trong đó chưa biết đến bao giờ.

IX

CHÚ SÊN NƯỚC LÁU CÁ

Một buổi sáng đẹp trời, Thỏ rừng đi dạo chơi tới bờ một đầm nước rộng mênh mông, nước xanh ngắt ngát. Cự trú ở ven khu đầm rậm rạp đầy lau sậy này có họ hàng nhà Sên nước đông đúc vô kể. Một chú sên nước mình trần xanh biếc, râu vênh cong như chiếc cần câu, trông thấy Thỏ rừng nhón nhơ đi tới, bèn gọi :

— Này, ông anh Thỏ rừng ơi, bọn này nghe đồn ông anh chạy nhanh như gió Có đúng như thế không, ông anh ?

Bỗng dưng có người ca tụng Thỏ rừng thích chí đáp luôn :

— Đúng thế đây ! Phàm những loài vật có chân có cẳng ở vùng này, chẳng có họ hàng nhà nào chạy nhanh bằng tớ đâu ! Họ hàng nhà tớ cứ là chạy nhanh nhất thế gian đây ! Chú em không biết à ?

Chú sên nước râu vênh thấy Thỏ rừng có ý huênh hoang kiêu ngạo như vậy, bèn nghĩ bụng :

— Đã thế, ta thử đồ anh chàng chạy thi với ta xem sao... Ta sẽ có mẹo, lo gì !

Nghĩ vậy, Sên nước lại nói với Thỏ rừng :

— Ô, nếu quả đúng như thế, ông anh có dám chạy thi với tớ một keo hay không ?

Thỏ rừng liền cười khẩy và bảo :

— A ha ! Chú em thách cả tớ chạy thi với chú em cơ à ?

— Thế ông anh sợ thua cuộc hẳn ! Nếu không sợ thua thì hãy thử chạy thi với tớ một vòng quanh cái đầm nước này xem sao !

À, ghê chưa ! Thỏ rừng muốn phát cáu lên nên càng lên giọng kiêu căng hơn :

— Muốn chạy ở đâu thì chạy ! Tớ mà sợ thua chú em à ? Đừng có nằm mơ giữa ban ngày, chú em ạ !

Chợt nghĩ ra điều gì, Thỏ rừng lại nói :

— Ừ, mà nếu chạy thi với tớ, người ngợm chú em nhỏ tí xiu thê kia, mà bờ đầm thì san sát lau sậy cỏ rác như thê này, tớ lại chạy nhanh như gió, có căng mắt ra cũng chẳng nhìn thấy chú em chạy ở đâu cả !

Sên nước rung rung đôi râu vênh, thân nhiên đáp :

— Ô, có khó gì cái chuyện vật ấy ! Muốn biết tớ chạy ở đâu, ông anh chỉ cần gọi to lên một tiếng là tớ đáp lại liền ! Tớ chẳng chịu thua ông anh một bước đâu !

Thê là họ sửa soạn chạy thi. Chú Sên nước râu vênh liền tức tốc gọi đồng đủ họ hàng nhà mình lại để dẫn dò :

— Họ hàng nhà mình chẳng thê nào chạy nh. nh bằng họ nhà Thỏ đâu. Bà con chúng mình hãy tản ra khắp dọc bờ đầm. Miễn là lúc nào cũng sẵn sàng. Hễ Thỏ rừng lên tiếng gọi thì người nào đang ở phía trước anh ta sẽ lên tiếng đáp lại ngay. Cứ như thê là chúng ta sẽ thắng cuộc đây !

Cuộc chạy thi bắt đầu khi chú Sên nước râu vênh quay trở lại lên tiếng thách Thỏ rừng lần nữa :

— Nào, ông anh có giỏi giang thì hãy thi với tớ !

Thỏ rừng cười nhạt, đáp luôn :

— Tớ chấp chú em một đoạn đường cho chú em chạy trước đây !

Thê rồi Thỏ rừng thủng thủng hết ngấm mây bay lại nghe gió thổi rì rào trong đầm lau sậy, một lát sau mới co căng chạy một mạch men theo bờ đầm. Được một quãng khá dài, Thỏ rừng lên tiếng gọi :

— Sên nước, chú ở đâu ?

Có tiếng đáp ngay ở phía trước :

— Ở đây !

Thỏ rừng thấy chưa đuổi kịp Sên nước, bèn cảm cố chạy nhanh hơn, rồi lại gọi :

— Sên nước, chú ở đâu ?

Lại có tiếng đáp ở phía trước :

— Tớ ở đây !

Thầy vẫn chưa đuổi kịp, Thỏ rừng vội co căng phóng như bay, rồi lại gọi :

— Sên nước, chú ở đâu !

Vẫn có tiếng đáp ở phía trước :

— Tớ đây mà !

Thỏ rừng hoảng hốt lại gắng sức chạy đến bờ hơi tai. Nhưng rồi mệt quá, anh chàng đành dừng lại đứng thở như thổi bễ.

Một chú Sên nước đang chờ sẵn ở phía trước bèn chạy lại báo với Thỏ rừng :

— Này ông anh ơi, từ nay ông anh chớ có đến uống nước ở cánh đầm này của chúng tớ nữa đây nhé ! Vì ông anh đã thua cuộc rồi mà !

Thỏ rừng đỏ mặt vì xấu hổ đành lúi thủi quay đi. Nhưng trong bụng anh chàng vẫn cứ phân vân suy nghĩ. Sức nhớ ra điều gì, Thỏ rừng bỗng lâm bầm :

— Ủa thật ! Rõ ràng anh chàng Sên nước lên tiếng thách đồ mình lúc đầu thì mình mấy xanh biếc, râu vênh cần câu, mà anh bạn vừa đến tuyên bố thắng cuộc với mình thì mình mấy lại xám xịt, râu ngắn thun lùn trông đến là trơ trẽn !... Ủa, thôi... đúng rồi !...

Ngẫm nghĩ một lát Thỏ rừng lại chép miệng như thấm :

— Hừ, đến gã Hùm xám chúa tể sơn lâm cũng như lũ Cá Sâu, Sói già, Báo thọt ở vùng này cũng phải thua mưu cao của mình, thế mà rồi cuộc hôm nay mình chỉ lỗ nóng mắt một tí lại phải thua trí mấy chú Sên nước tí hon lấu cá này như thế đây ! Thật là một bài học nhớ đời.

MÓN THỊT LỢN RỪNG NƯỚNG

Sói già bị cụt mắt cái đuôi lại bị bông đít suýt chết nên căm tức Thỏ rừng không để đâu cho hết. Lão lâm bầm :

— Phen này mình quyết nhai xương hăn mới hả giận được !

Lão bèn đi lòng Thỏ rừng cho bằng được. Quả nhiên bữa trưa hôm ấy lão bắt gặp Thỏ rừng đang đi ra sông uống nước. Từ trong bụi rậm lão nhảy xổ ra chặn đường Thỏ rừng và quát :

— Ê, thằng nhãi, chuyện này tao quyết không tha tội cho mày đâu ! Tao sẽ nhai xương mày ngay lập tức !

Thỏ rừng bị chặn lại bất ngờ có phần hốt hoảng, nhưng cũng gắng lấy lại bình tĩnh và ôn tồn đáp :

— Hãy gượng đã, ông anh ! Đừng chén thịt tớ. Thịt tớ hơi lắm, không ngon bằng thịt lợn rừng nướng đâu !

— Thỏ rừng hít hít mũi rồi liền lầu nói : — Đó, mùi thịt lợn rừng nướng thơm nhức mũi lên đó ! Ông anh có muốn chén không, tớ đi kiếm về cho mà chén bằng thích thì thôi ! Tội gì mà nhai xương tớ chỉ được một dùm cho tanh mồm tanh miệng !

Đang cơn đói bụng mà nghe nói đến thịt lợn rừng nướng thơm phưng phức là lão Sói già đủ chảy dãi ra đầy mồm đầy miệng rồi. Nhưng lão vẫn chột dạ :

— Lần này thì tao quyết không rời mảy nửa bước đâu ! Tao cùng đi với mảy đèn chỗ có thịt lợn rừng nướng. Nếu không có thì tao nhai xương mảy ngay tức khắc ! Đánh hơi cho kỹ vào rồi dẫn tao đi !

Thỏ rừng xua tay nói :

— Khoan, khoan đã ! Thịt lợn rừng hán là đang nướng nên mới bốc mùi thơm nhức mũi như thế này ! Để tớ trèo lên ngọn cây kia xem khói bốc lên ở nhà nào tắt là nhà đó có thịt lợn rừng nướng ! Như thế đỡ tốn công đi mò !

Sói già nghe có lý, buông ngay Thỏ rừng ra. Leo lên tít ngọn cây cao, Thỏ rừng giả bộ ngó nghiêng một lát, bỗng trở tay về phía đầu rừng và la tướng lên :

— À, à ! Khói bốc lên ở nhà bác lò rèn ! Bác lò rèn ơi... ơ... ơ ! Lão Sói già đang ở chỗ này này ! Bác nung đồ thanh sắt lên rồi đem mau tới đây gắn lại cái đuôi cho lão một lần nữa ! Bác lò rèn ơ... ơ... ơ !

Nghe thầy Thỏ rừng gọi bác lò rèn và nói đèn chuyện gắn lại cái đuôi, lão Sói già giật mình hoảng hốt vội cầm đầu chạy biến. Vào thật sâu trong rừng rồi, lão mới dám dừng lại vênh tai nghe ngóng. Thật là hú vía ! Nghĩ tới đôi móng bị bỏng nặng đèn nay vẫn chưa lành da lành thịt, lão lại sợ hết hồn !

«HU! HU! HU!... HA! HA! HA!»

Từ bữa đánh lừa được Cá Sấu lần thứ hai để sang sông cùng với bác Dê lừa một cách yên ổn, sợ hấn trả thù, Thỏ rừng chẳng lúc nào dám bén mảng đến bên bờ sông nữa. Nhưng sang đầu vụ rau, lắm lúc anh chàng lại thêm ăn những ngọn rau muống non tươi mới nhú lên trên mặt nước ven bờ. Lúc ấy chợt bụng lại bảo dạ : « Thằng cha Cá Sấu hấn là còn căm tức mình lắm đây, phải cẩn thận mới được ! » Thề là Thỏ cứ ở lì trong cánh rừng quen thuộc, cực chẳng đã đành phải gặm toàn cỏ già. Ít lâu sau, Thỏ lại nghĩ bụng : « Có thể là thằng cha Cá Sấu đã quên chuyện cũ rồi chăng ». Thỏ bèn men men đến bên bờ sông và mắt trước mắt sau dớp luôn dăm ba ngọn muống non tươi. Cá Sấu trông thấy Thỏ rừng, giả tảng như không biết gì và nằm yên không nhúc nhích. Thỏ thấy có vẻ yên ổn cho rằng Cá Sấu đã quên chuyện cũ, bèn mãi mê chén một bữa rau non thỏa thích.

Cá Sấu lặng lẽ bò tới sau lưng Thỏ êm như ru, rồi bắt chợt dớp luôn Thỏ vào trong chiếc miệng rộng bằng cái rá của hấn. Ngoạm được Thỏ nằm gọn trong miệng rồi, hấn mới rú lên một hồi qua kẽ răng lờm chờm « Hu ! Hu ! Hu !... », định làm cho Thỏ phải khiếp sợ oai hấn trước khi chết.

Thỏ rừng nghe tiếng rú bỗng hết vía, nhưng cũng cố bình tĩnh lại để nghĩ kế thoát thân. Thỏ nghĩ bụng :

« Làm cho hấn quát lên mới ăn thua ! » Nghĩ vậy, Thỏ bèn kêu tướng lên :

— Ông anh ơi, ông anh cứ rú lên « Hu ! Hu ! Hu Hu !... » như thề, tớ chẳng sợ gì đâu ! Nhưng ông anh mà quát lên « Ha ! Ha ! Ha !... » thì tớ sợ hết vía đây !

Cá Sầu nghe thầy vậy, tức mình há toác miệng ra quát luôn một hồi :

— Ha ! Ha ! Ha !...

Thề là Thỏ rừng nhảy phóc ra khỏi miệng Cá Sầu, cười khẩy :

— Ông anh xấu bụng và ngốc nghếch quá đây ! Lần sau khi đã đớp trộm người ta vào mồm rồi thì đừng có quát nạt « Ha ! Ha ! Ha !... » lên như thề nữa nhé ! Chẳng ăn thua gì đâu !

Và Thỏ lại nhảy tót luôn vào rừng.

XII

PHEN NÀY KẼ CẤP, BÀ GIÀ GẶP NHAU!

Một bữa khác, Thỏ ta đi kiếm ăn trong rừng, nhưng chẳng được món gì cả. Tiết trời đã chớm sương muối. Cỏ non ven rừng hết sạch. Chú ta vừa đói vừa khát suốt một ngày không biết tính ra sao. Mon men định mò vào khu vườn rau vườn chuối rậm rạp gần đó thì lại sợ mắc bẫy thòng lọng của lão chủ vườn như chuyện trước hút chét với lão.

Trời chạng vạng sắp tối. Đang buồn trong ruột, Thỏ rừng nhác thấy bóng một cụ già từ một xó vườn đi ra. A ! Cụ kẻ cắp ! Cụ chuyên đi bòn mót khắp mọi xó xinh để kiếm ăn. Hôm nay, cụ ta đội trên đầu một rổ tương đầy chuối và rau tươi. Chắc là cụ mới lên vào hái trộm trong vườn của lão già keo kiệt. Trông thấy rổ đầy chuối, Thỏ rừng thêm rõ dãi. Nhưng biết làm thế nào ? Thỏ rừng chợt nảy ra một kế. Cụ kẻ cắp sắp dò dẫm đi tới, Thỏ rừng bèn nằm sóng sượt ngay ra giữa đường giả tảng đã chết.

Cụ kẻ cắp chợt trông thấy tương vớ được một chú thỏ đang ngắc ngoải, bèn nhón vôi lấy và đặt chú gọn vào một góc rổ đội trên đầu. Thề rồi vừa đi cụ vừa lăm lăm :

— Hôm nay mình thật là sỏ dở ! Có chuối chín, có rau tươi, lại có cả một chú thỏ, tôi nay phải làm một bữa xốt thỏ thật khoái chí mới bỏ công lặn lội như thế này !

Trong khi đó, Thỏ rừng đã yên trí ngồi khoanh chân trong rổ, chén một bữa chuối chín và rau tươi thật thỏa thích, không bỏ sót một quả chuối, một cuống rau nào. Cụ kẻ cắp trở về tới túp lều của mình bèn đặt luôn rổ xuống định đi nấu ngay thịt thỏ. Bất ngờ, Thỏ rừng nhót một cái ra khỏi rổ và chuồn vỏi vào rừng trước đôi mắt sững sờ của cụ kẻ cắp. Bởi vì đèn lượm cụ ta tối nay phải nhịn đói suốt đêm thay chú Thỏ đã nhịn đói gần suốt một ngày.

AI LÀ CHÚA TÈ MUÔN LOÀI?

Bữa trưa hôm ấy, trời hè nóng nực, gã Hùm xám đi lùng sục khắp rừng cho bồ mảy tháng trời phải ngồi bó gối trong hang hoặc chỉ dám lẩn quẩn kiếm ăn quanh đầu đày vì bộ lông của gã bị cháy trụi, từ đầu tới chân chưa mọc lại được như cũ.

Đang thung thảng bước đi từng bước, ngó nhìn lại các xó xỉnh mà trước đây gã hay ngồi nấp để rình mồi Hùm xám chợt trông thấy Thỏ rừng đang nằm ngủ say dưới một gốc cây cổ thụ to đến dẫm người ôm không xuể. Ô, lại vẫn thằng cha quái quỷ này đây ư? Sao hôm nay trông hần nằm ngủ chẳng có chút gì là tỉnh ranh lâu linh cả thế nhỉ? Ừ, trông kỹ ra thì bộ hần có gì là ghê gớm đáng sợ đâu! Chà chà, đã đến lúc mình phải ra tay cho hần biết khiếp sợ cái oai danh chúa tể sơn lâm của mình mới được!

Nghĩ vậy, gã bèn rón rén bước tới gốc cây, chặn ngay một bàn chân nặng nề lên lưng chú Thỏ rừng bé nhỏ đang mãi mê ngủ. Thỏ rừng chợt choàng tỉnh dậy

Hùm xám cười khẩy bảo với Thỏ:

— À, anh bạn đây à! Bữa nay chẳng còn chạy đi đâu được nữa nhé! Tớ đã bao phen chết cay chết đắng vì anh bạn rồi có biết không? Bữa thì sống mắt lão Voi cộ, bữa lại sống mắt gã Dê béo và nghèo luôn cả mụ Khỉ độc chí cốt của tớ! Rồi có bữa vì cả nghe anh bạn

mà hông ăn mất hai gã nai tơ mà tớ thì suýt nữa bị thui chín !... Ôi, mối thù này quá là quá lớn đây, anh bạn ạ ! Cho nên hôm nay tớ phải chén thịt chính anh bạn mới há được con giận đang bốc lên như lửa trong lòng tớ đây ! Và cũng để anh bạn từ nay hết khoe khoang tài phép với tớ nữa nhé !

Nằm chết gí dưới bàn chân đầy móng vuốt của gã, Thỏ rừng nghe Hùm xám kể tội mình một thôi một hồi ưng sợ hết vía. Nhưng anh chàng cứ giả tảng gật gù, rồi bỗng lên giọng thuyết luận một chập với gã :

— Ô, anh bạn Hùm xám, anh muốn chén thịt cả tớ nữa cơ à ? Mời anh cứ việc chén đi ! Nhưng tớ cũng cần nói cho anh bạn biết rằng tất cả mọi loài vật trong rừng đã suy tôn tớ làm chúa tể muôn loài rồi đây ! Ừ, chính tớ mới là chúa tể muôn loài, anh bạn không biết ư ? Nào, anh bạn thử để tớ ngồi lên lưng như bữa trước xem ! Rồi anh bạn cứ đưa tớ đi dạo khắp rừng mà coi, có kẻ nào mà không sợ oai quyền của tớ không ? Nào ta đi đi !

Nghe Thỏ nói vậy, chợt nhớ tới những cuộc chạm trán đáng sợ lần trước với Thỏ rừng, Hùm xám bỗng chột dạ và cũng hơi chần. Gã nghĩ bụng : « Ừ, có lẽ hẳn được suy tôn làm chúa tể thực rồi chẳng ? Ô, mới có mấy tháng ta không ra mặt được mà đã có sự thay bậc đổi ngôi trong khu rừng này rồi chẳng ? »

Tuy nghĩ thế, nhưng Hùm xám vẫn hoang mang nửa tin nửa ngờ. Ô, thì cứ thử đưa hẳn đi khắp mọi chôn xem sao...

Thật là lạ lùng ! Đúng là gã đưa Thỏ rừng đi tới đâu thì mọi con vật lớn nhỏ trong rừng đều khép nép lui tròn hoặc hoảng sợ bỏ chạy cả. Thế có bức không !

Sự thật là chúng sợ có chuyện chẳng lành với Hùm xám khét tiếng hung dữ chứ không phải là sợ Thỏ rừng, tuy chúng cũng có phần nể vì anh chàng vừa hiền lành, tốt bụng, vừa tinh khôn, tháo vát mà lại hay giúp đỡ mọi người.

Thế là Thỏ rừng lại được dịp răn đe luôn Hùm xám :

— Đó, anh bạn thử coi xem ! Tất cả mọi loài vật trong rừng này đều phải sợ oai tớ đây nhé ! Rõ ràng tớ mới chính là chúa tể muôn loài rồi còn gì !

Hùm xám lúc này lại càng gờm sợ Thỏ rừng và đành phải tỏ lời xin lỗi về sự nhầm lẫn dốt nát của mình. Thỏ rừng bèn lên giọng :

— Thôi được, để tớ rõ lượng khoan hồng của một vị chúa tể, lần này tớ sẵn sàng tha thứ cho anh bạn vì sự ngu muội quá trớn của anh bạn đây !

XIV

THỎ SỜ RĂNG HẸN XEM SAO!

Từ bữa để sống mặt Thỏ rừng đã nằm gọn trong mõm hẳn, Cá Sấu càng căm tức anh chàng ranh mãnh

này tím gan tím ruột. Hân tính toán kẻ trả thù trong bụng : « Thằng cha Thỏ rừng không thể nào không ra bờ sông uống nước được. Ta phải chuẩn bị sẵn sàng để nhai thịt hân ngay tức khắc, quyết không để hân trốn thoát như lần trước nữa ! »

Nghĩ vậy, Cá Sấu bò lên bãi sông, nằm duỗi dài mình ra, mồm há thật rộng, giả bộ như chết. Gã kiên nhẫn nằm chờ Thỏ rừng ra sông uống nước để đớp Thỏ một miếng gọn lòn.

Ít lâu sau. Thỏ rừng mon men ra sông uống nước thực. Thỏ trông thấy Cá Sấu nhắm mắt nằm duỗi dài như chết, mồm há rộng. Chú nghĩ bụng : « Cá Sấu hân là cảm tức mình lắm đây ; hân há mồm nằm đợi để ăn thịt mình đây mà ? »

Thỏ rừng liền lên vào một bụi rậm gần đây, rồi thận trọng tới bên cạnh Cá Sấu và lên tiếng :

— Ôi, ông anh Cá Sấu ơi, sao ông anh lại bò lên đây mà chết khờn chết khổ như thế này !

Thẻ rơi nhanh như cắt, Thỏ rừng chen luôn một khúc gỗ to tươg vào mồm Cá Sấu để gã không kịp khép miệng lại được nữa. Xong đâu đây, Thỏ ta ung dung nhót luôn vào trong mồm Cá Sấu (lần này thì tự mình chui vào đàng hoàng!). Chú sờ nắn một chiếc răng nhọn của Cá Sấu rồi nói to :

— Chiếc răng này đem về làm cán dao thì đẹp biết mấy !

Cá Sấu tức giận định khép mồm lại, nhưng không tài nào khép được vì vướng khúc gỗ tươg. Bây giờ, Thỏ

ta mới rút một con dao và cho luôn Cá Sấu hai, ba nhát liền, miệng rủa to : « Hại nhân nhân hại, nhớ lấy này ! »

Cá sấu bị thương nặng, vùng lên chạy trốn xuống nước.

CUỘC CHẠY THI NƯỚC RÚT CỦA GÃ HÙM XÁM

Có bốn người khách du lịch đi xuyên qua một khu rừng lớn. Họ đã đi thăm mệt và quyết định ngủ lại giữa rừng. Họ bàn tính với nhau :

— Rừng này nghe nói có gã Hùm xám khét tiếng hung dữ đây ! Bọn mình phải hết sức đề phòng kéo hẳn chộp được thì đêm nay lại rủ nhau chui vào bụng cộp cá lủ. Nào, chúng ta nằm ngủ bốn người quay ra bốn phía, chân thì chụm cá vào nhau ở giữa. Hùm xám trông thấy tất phải kinh ngạc và không dám vồ chúng ta đâu.

Thế là họ sắp xếp cách nằm ngủ kỳ lạ như vậy trên một bãi đất trống giữa khu rừng rậm. Và họ yên trí ngủ say như chết. Một người nằm đầu hướng về phương bắc, người thứ hai nằm quay đầu về phía nam, người thứ ba quay đầu về phía tây và người thứ tư đầu quay về hướng đông.

Đêm khuya, Hùm xám đi kiểm mồi bỗng trông thấy họ. Quả nhiên gã lấy làm kinh ngạc. Gã tiến về cái đầu phương bắc thì cái đầu phía nam như ngoảnh nhìn trừng trừng về phía gã. Gã lại tiến đến cái đầu phía nam thì cái đầu hướng bắc lại như ngoảnh nhìn trừng trừng vào gã. Thật là kỳ quặc ! Thốt nhiên gã chợt dạ vội lui mất.

Chợt gặp Thỏ rừng mà gã vốn gồm sợ, nhất là từ cái bữa phải xin lỗi anh ta về cái tội ngu muội của mình gã bèn ngỏ lời cầu cứu :

— Ôi, anh bạn ơi, tớ vừa trông thấy ở khu rừng đằng kia có một con vật kỳ lạ có những bốn cái đầu đang nằm ngủ say. Tớ đói quá định chén thịt, nhưng khi tớ đi đến cái đầu đằng này thì cái đầu đằng kia lại ngoảnh nhìn tớ trừng trừng. Tớ hoảng quá chẳng dám đụng đến hẳn nữa.

Thỏ rừng ngẫm nghĩ một lát rồi đáp :

— Nếu quả đúng như vậy, anh bạn hãy đi gọi tất cả các loài vật trong khu rừng này đến xem con vật kỳ lạ có bốn cái đầu ấy đi, tớ sẽ có cách trị nó.

Hùm xám nhận lời vội vã đi gọi ngay các loài vật trong rừng từ lớn tới nhỏ kéo đến rồi nói với Thỏ rừng :

— Bây giờ đã đông đủ cả, ta đi coi con vật kỳ lạ bốn đầu ấy được rồi chứ, anh bạn ?

Thỏ rừng vội xua tay :

— Khoan đã ! Để tớ sắp đặt lại hàng ngũ cho từ từ đã.

Nói đoạn Thỏ rừng yêu cầu các con vật sắp hàng theo thứ tự lớn trước bé sau : bác Voi cộ đi đầu, tiếp theo cứ lần lượt từ con lớn tới con bé nhất đi sau cùng. Thỏ rừng giải thích :

— Sắp hàng như thế, nếu có điều gì nguy hiểm, các anh bạn nhỏ nhất có thể chạy trốn ngay đầu tiên.

Ngẫm nghĩ thêm một lát, Thỏ rừng lại nhờ bác Voi cộ dùng vòi cuốn đổ một cây cổ thụ không lồ xuống chặn

ngay một khúc đường queo cạnh sườn núi đá để phòng mọi bất trắc.

Xong xuôi, Thỏ rừng trèo lên lưng bác Voi cộ và ra lệnh :

— Ê ! Tất cả đều bước ! Đi !

Thế là cả đoàn rầm rập kéo đi theo sau Thỏ rừng và Voi cộ.

Vừa thoáng trông thấy con vật kỳ dị bồn đầu, Thỏ rừng nhận ra ngay đó là bốn người đang nằm ngủ chụm chân vào nhau. Phải làm thế nào cứu sống họ khỏi đàn hùm beo ác thú bây giờ ? Chợt nảy ra ý định làm cho tất cả lũ vật — nhất là Hùm xám — phải hoảng sợ mà bỏ chạy, Thỏ rừng liền la to :

— Ôi, con vật này cực kỳ là khủng khiếp ! Nó mà thức dậy, cả bốn cái đầu sẽ nhai nát sọ tất cả chúng ta bây giờ đây ! Chạy cho mau thì thoát !

Cả lũ vật nghe Thỏ rừng la lên như vậy liền hoảng vía và ùn ùn kéo nhau tháo chạy. Gã Hùm xám càng khiếp hồn. Gã chạy sau cùng nên đề sẵn lên cả các con vật nhỏ hơn để cướp đường mà chạy thực mạng. Thật là một cuộc chạy thi rừng rợn ! Bao nhiêu kẻ bị bẹp xác hoặc gãy cẳng, què chân ! Đang mải lao đi như gió, đến khúc đường queo, Hùm xám vấp một cái như trời giáng vào thân cây cổ thụ chắn ngang đường và văng cả cái xác nặng hàng tấn của gã vào sườn núi đá, vỡ sọ ra chét ngay không kịp giã ! Thế là hết đời gã !

Còn Thỏ rừng thì ung dung cùng bác Voi cộ từ từ rút lui để bốn người khách tiếp tục ngủ say cho đến sáng.

BÁC NÔNG DÂN THẬT THÀ

Lại một bữa trưa mùa hè nóng nực, đang lúc hạn hán kéo dài, có bác nông dân dắt một chiếc xe chở đồ đi qua ven rừng. Lúc đó, Cá Sấu đang nằm thoi thóp bên đường, trông như gã sắp chết khô mắt ! Trông thấy bác nông dân đi tới, Cá Sấu liền giả bộ khóc lóc van xin bác :

— Ôi ông nội ơi, xin ông nội hãy rủ lòng thương ! Cánh đầm này khô cạn hết nước từ lâu rồi. Ông nội hãy làm phúc chở con đến cánh đầm sâu hơn ở tít phía rừng bên kia chân núi kia kia. Ông nội hãy rón tay làm phúc cứu con với !

Bác nông dân nói :

— Làm sao ta tha chú đi được ? Chú to kỉnh to càngh thề này cơ mà ! Ta chịu thôi !

Cá Sấu lại giả tảng lã chã giọt ngấn giọt dài !

— Ôi ông nội ơi, ông nội hãy cứu con làm phúc ! Ông nội cứ đặt con lên xe mà chở đi thôi mà !

Bác nông dân lắc đầu :

— Ta không bê nổi chú lên xe, chú nặng lắm ! Và xe ta đã chạt đầy các thứ rồi !

Cá Sấu vẫn khản khoản :

— Hay ông nội cột chặt con vào găm chiếc xe mà kéo đi vậy. Khi nào đến cánh đầm bên kia chân núi, ông nội sẽ cời dây ra cho con.

Bác nông dân cũng động lòng thương con vật khờ khạo, bèn lấy một cuộn chảo to tướng cột chặt Cá Sấu vào găm xe, rồi lại kéo chiếc xe lặc lè đi tiếp. Khi đến khu đầm sâu, mớ hôi mớ kệ nhể nhại, bác ta cời dây trói Cá Sấu. Cá Sấu liền chặn ngay bác nông dân lại không cho đi nữa và giở mặt :

— Này ông bạn, ông bạn hãy để xác lại đây cho ta ăn thịt, ta cảm giận ông bạn lắm !

Bác nông dân sững sờ :

— Sao chú lại cảm giận ta và muốn trả ơn ta như vậy ?

Cá Sấu bèn lên giọng :

— Ông bạn đã trói ta chặt quá làm cho suốt một đoạn đường dài ta đau nhức nhối khắp cả mình mẩy. Vì thế ta phải ăn thịt ông bạn cho bổ giận ; và lại đã mấy ngày liền ta nằm chết khô chưa kiếm được con mồi nào cho đã cơn đói đây, ông bạn ạ !

Lúc đó, Thỏ rừng ở đâu chợt đi tới thoáng nghe thấy câu chuyện liền hỏi Cá Sấu :

— Sao, ông anh chuyện này lại muốn ăn thịt cả người nữa cơ à ?

Cá Sấu vênh váo trả lời :

— Ừ, tớ nhờ cái nhà bác này chở tớ từ cánh đầm khô cạn bên kia chân núi sang cánh đầm sâu đầy nước bên này để kiếm ăn, thề mà bác ta lại trói tớ quá chặt vào găm xe đến gãy hết cả xương và suýt nữa thì tớ tắc thở. Tớ phải trả thù !

Thỏ rừng lại hỏi :

— Bác ta đã trói chặt ông anh như thề nào nào ?
Lại đây tớ xem thử nào ! Tớ là người giữa, tớ sẽ phân
xử công bằng cho ông anh !

Thỏ rừng nói luôn với bác nông dân :

— Bác cầm lấy cuộn chảo và thử trói anh bạn Cá
Sầu này vào găm xe như ban nãy cho tôi xem có đúng
như anh ta kể tội bác không nào.

Bác nông dân lại trói chặt Cá Sầu vào găm xe. Thỏ
rừng giả vờ giật giật sợi dây chảo rồi hỏi Cá Sầu :

— Có phải ban nãy bác ta đã trói ông anh như thề
này không ? Ồ, thề này thì ăn thua gì !

Cá Sầu vội hấp tấp trả lời :

— Không, không ! Nếu chỉ trói như thề này thì tớ
nổi giận làm sao được cơ chứ !

Thỏ rừng liền bảo bác nông dân siết chảo chặt hơn
nữa rồi lại hỏi Cá Sầu :

— Thề nào ? Ban nãy ông anh có bị trói chặt như
thề này không ?

Cá Sầu vừa nhăn mặt xuýt xoa vừa gật gật đầu :

— Đúng như thề đây ! Tớ không tài nào cự nổi mình,
chính vì thề mà tớ mới nổi giận chứ !

Thỏ rừng bèn nói với bác nông dân :

— Bây giờ bác đã trói cho hẳn không cự nổi mình
nữa thì bác còn đợi gì nào ? Liệu cái giồng bắt nhân bắt

nghĩa này có tha cái mạng cho bác không, nếu bác
cời trói ra cho hẳn như ban nãy ?

Như tỉnh cơn mê, bác nông dân liền vác luôn một
tảng đá nhặt ở ven đầm đập vỡ sọ Cá Sầu, vừa đập vừa
hét :

— Đây, nước mắt cá sấu này ! Nước mắt cá sấu
này... !

Rồi cứ thế bác kéo xác hẳn về nhà để xẻ thịt lột
da con vật khôn kiếp đó.

thuongmaitruongxua.vn